

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-3/2014-6

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Eveline Čolović Tomić, predsjednice vijeća, mr.sc. Ivica Kujundžića i Arme Vagner Popović, članova vijeća, te sudske savjetnice Marine Zagorec, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja mr.sc. P. M. R. iz Z., protiv rješenja tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Zagreb, klasa: UP/II-008-.04/13-01/268, urbroj: 401-01/06-13-07 od 4. prosinca 2013., radi neodlučivanja o zahtjevu tužitelja u predmetu ostvarivanja prava na pristup informacijama, u sjednici vijeća održanoj 3. travnja 2014.

p r e s u d i o j e

Tužbeni zahtjev se odbija.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženog tijela obustavlja se postupak povodom žalbe tužitelja, podnesene zbog nepružanja odgovora na zahtjeve za ostvarivanje prava na pristup informacijama.

Tužitelj u opširnoj tužbi protiv osporenog rješenja njegovu zakonitost pobija zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, bitnih povreda postupka i povrede ustavnog prava na pristup informacijama. U bitnom tužitelj navodi kako se rješenje ne može ispitati jer njegovom izrekom nije precizirano povodom koje njegove žalbe se postupak obustavlja. Stoga je takva izreka nerazumljiva i nije određena, jer nije označena ni nadnevkom podnošenja ni opisom činjenične stvari, iako samo izreka stječe svojstvo pravomoćnosti. Nastavno u tužbi tužitelj detaljno iznosi kronologiju postupka povodom njegovih zahtjeva od 21. i 25. lipnja 2013. za pristup informacijama, pri čemu se poziva na ustaljenu upravnosudsku praksu, konkretno na predmet Upravnog suda Republike Hrvatske, pod brojem Us-4959/81. Također citira odredbe članka 46. stavka 5. i članka 119. stavka 1. Zakona o općem upravnom postupku (Narodne novine, broj 47/09.), ističući kako osporeno rješenje nema navoda o odlučnim činjenicama. Nadalje navodi da u obrazloženju osporenog rješenja tuženik uopće nije uzeo u obzir dopunu od 30. listopada 2013. žalbe od 25. srpnja 2013. tj. njezino proširenje na rješenje od 21. listopada 2013., čime je počinio bitnu povredu postupka, jer nije odlučio istodobno o obje podnesene žalbe za koje je tužitelj predložio spajanje, nije odlučio od izmijenjenom (proširenom) žalbenom zahtjevu, prekršio je načelo prema kojem treba presuditi onoliko koliko je utuženo odnosno da valja odlučiti o svemu onom što je istaknuto u prizivu te iz razloga jer nije ocijenio sve žalbene navode, dakle i one iz dopune žalbe od 30. listopada 2013. S tim u vezi tužitelj

se nastavno u tužbi poziva na ustaljenu sudsku praksu, pri čemu navodi konkretne predmete Vrhovnog suda Republike Hrvatske i Upravnog suda Republike Hrvatske, prema kojima se u obrazloženju drugostupanjskog rješenja moraju ocijeniti svi navodi žalbe. Za slučaj da je tuženik doista smatrao kako više ne postoje pravne pretpostavke za vođenje postupka povodom žalbe od 25. srpnja 2013., izjavljene zbog neodlučivanja o zahtjevima od 21. i 25. lipnja 2013. i dopunjene 30. listopada 2013., bio je dužan postupiti prema članku 44. stavku 2. Zakona o općem upravnom postupku, odnosno postupak razdvojiti, o čemu tužitelj nema nikakvih saznanja. Tužitelj smatra obustavu postupka protivnom načelu učinkovitosti i ekonomičnosti te neopravdanom, jer o zahtjevu od 25. lipnja 2013. još nitko ništa nije odlučio, a u pogledu zahtjeva od 21. lipnja 2013., koji je odbijen rješenjem Ministarstva znanosti, obrazovanja i sporta od 21. listopada 2013., dana 30. listopada 2013. izjavio je pravni lijek o kojem Povjerenik za informiranje do danas nije odlučio iako je zakonski rok prošao još 29. studenog 2013. Stoga tužitelj smatra kako nema nikakva razloga da se žalbeni postupci zbog šutnje uprave obustavljaju, nego sve upućuje da se oni mogu nastaviti proširenjem žalbe na novodoneseni akt ako ga javnopravno tijelo donese i dostavi prije donošenja odluke o takvoj žalbi, pri čemu ističe detaljno višestruke prednosti takvog postupanja. Obustavljajući postupak povodom žalbe tužitelja u pogledu zahtjeva od 21. lipnja 2013., tuženik je pogrešno primijenio materijalno pravo budući je u pogledu njega pred tuženikom 4. prosinca 2013. bio pedantan petit od 30. listopada 2013., a ne od 25. srpnja 2013., pri čemu tužitelj ukazuje na članak 45. Zakona o općem upravnom postupku, kojeg nastavno citira, nakon čega zaključuje da se njegove žalbe od 25. srpnja i 30. listopada 2013. zasnivaju na istom zahtjevu od 21. lipnja 2013. tj. na istom činjeničnom stanju traženja pristupa informacijama. Stoga je tuženik, prije obustave žalbe od 25. srpnja 2013. zbog ogluhe o zahtjevu od 21. lipnja 2013., trebao postupiti prema članku 45. stavku 2. Zakona o općem upravnom postupku te, sukladno članku 44. stavku 2. toga Zakona, izdvojiti dopunu žalbe u drugi spis, što nije učinjeno, čime su počinjene bitne povrede postupka. Naime, tužitelj je smatrao nepotrebnim izjavljivati novu žalbu, jer je u tom smislu i dalje aktualna žalba od 25. srpnja 2013., a obustavom te žalbe neosnovano mu je uskraćeno ustavno pravo na pristup informacijama o tzv. Antikorupcijskom sporazumu od 4. lipnja 2013.

Tužitelj dalje navodi kako ne traži održavanje usmene rasprave u ovoj pravnoj stvari pred Visokim upravnim sudom Republike Hrvatske, ali je spreman odazvati se na raspravu ako je zatraži tuženik ili je sud zakaže, smatrajući da treba izvesti kakav dokaz. Zbog svega navedenog tužitelj predlaže Sudu da izvede dokaz čitanjem cijelog spisa, uključujući i njegov budući osvrt na odgovor na tužbu te da presudom prihvati tužbeni zahtjev, poništi osporeno rješenje Povjerenika za informiranje od 4. prosinca 2013. i omogući mu pristup informacijama traženim 21. lipnja 2013., zbog toga što je tuženiku davno prošao rok za odlučivanje o pravnom lijeku izjavljenom 30. listopada 2013. pa postoje uvjeti za primjenu članka 58. stavka 3. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj 20/10. i 143/12.), kao i informacijama traženim 25. lipnja 2013., zbog toga što o njima do danas nije odlučilo ni Ministarstvo znanosti, obrazovanja i sporta povodom zahtjeva za pristup informacijama od 25. lipnja 2013. i zahtjeva za dopunu informacije od 30. listopada 2013., a niti Povjerenik za informiranje povodom žalbe od 25. srpnja 2013., pa postoje uvjeti za primjenu članka 58. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima, jer bi vraćanje predmeta na ponovno odlučivanje bilo nerazmjerno svrsi i proteku vremena tijekom kojeg su tužitelju informacije uskraćene. Na kraju, a s obzirom da je tuženik ustalio pravno shvaćanje prema kojem pristup informaciji u zakonskom smislu predstavlja pristup već gotovoj, postojećoj informaciji pa tijelo javne vlasti nije dužno davati odgovore na pitanja, tužitelj smatra potrebnim ponoviti kako je riječ o nedopuštenom iskrivljavanju zakonske odredbe, odnosno odredbe članka 5. točke 3. Zakona o pravu na pristup informacijama (Narodne novine, broj 25/13.), koju citira te nastavno daje detaljan prikaz pojma informacije, predlažući da Visoki upravni sud Republike Hrvatske ispravi dosadašnju pravnu praksu tuženika, kojom je, nasuprot zakonskoj odredbi da je informacija podatak koji tijelo javne

vlasti posjeduje u bilo kojem obliku, taj oblik svodio na prethodno materijalizirani oblik, zanemarujući da tijela javne vlasti čine ljudi te da nitko bolje od ljudskog čimbenika ne može procesuirati, dati i pružiti informaciju, kao i da se materijalizirana informacija može zametnuti, ali da je zaposlenik tijela javne vlasti može rekonstruirati kao stvaratelj, očevidac ili stručnjak.

Tuženik u odgovoru na tužbu u bitnom ističe kako navodi tužbe nisu osnovani. Naime, Agencija za zaštitu osobnih podataka zaprimila je 25. srpnja 2013. godine žalbu tužitelja zbog neodlučivanja o njegovom zahtjevu podnesenom Ministarstvu znanosti, obrazovanja i sporta u predmetu ostvarivanja prava na pristup informacijama kojim je zatražio odgovore na pitanja, koja tuženik nastavno u odgovoru detaljno citira, nakon čega napominje da, kada tužitelj postavlja upite i traži obrazloženja, time ne traži informaciju u smislu Zakona o pravu na pristup informacijama. Tuženik također smatra kako je netočno da tužiteljev zahtjev nije meritorno riješen. Naime, tužiteljeva žalba se odnosi na tzv. šutnju uprave Ministarstva znanosti, obrazovanja i sporta, kao prvostupanjskog tijela. S obzirom da je u ovom predmetu tužitelj zahtjevom od 21. lipnja 2013. te 25. lipnja 2013. u formi postavljenih pitanja zatražio više informacija, to je navedeno Ministarstvo, povodom takvog zahtjeva, u jednom dijelu pružilo informaciju tužitelju na način da ga je obavijestilo da su tražene informacije iz zahtjeva javno objavljene na njihovim internetskim stranicama, dok je u preostalom dijelu isto Ministarstvo donijelo rješenje, klasa: UP/I-008-01/13-01/00013, urbroj: 533-01-13-0002 od 21. listopada 2013., kojim je odbilo zahtjev za ostvarivanje prava na pristup informacijama u dijelu u kojem korisnik prava na pristup informacijama traži odgovore na pitanja iz razloga što se taj dio zahtjeva tužitelja ne može smatrati informacijom u smislu definicije informacije iz Zakona o pravu na pristup informacijama. Iz navedenog proizlazi da su prestale postojati pravne pretpostavke za vođenje postupka zbog tzv. šutnje uprave, jer je šutnja uprave prestala rješavanjem zahtjeva. Nastavno u odgovoru na tužbu tuženik se referira na odredbe Zakona o općem upravnom postupku, na koje se poziva i tužitelj u tužbi, te obrazlaže razloge temeljem kojih smatra da su u konkretnom slučaju ispunjeni uvjeti za obustavu predmetnog postupka, jer više ne postoje pravne pretpostavke za vođenje istog, pri čemu se poziva na odredbu članka 46. stavka 5. Zakona o općem upravnom postupku. Slijedom svega iznesenog, a temeljem dostavljenih dokaza iz spisa predmeta, tuženik predlaže da Sud odbije tužitelja sa zahtjevom i potvrdi osporeno rješenje.

Tuženikov odgovor na tužbu, sukladno članku 6. Zakona o upravnim sporovima, dostavljen je tužitelju, koji se na isti nije očitovao.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Nije prijeporno u ovoj stvari da se tužitelj obratio Ministarstvu znanosti, obrazovanja i sporta zahtjevima od 21. i 25. lipnja 2013. u vezi ostvarivanja prava na pristup informacijama opisanim u tim zahtjevima, na koje nije dobio odgovor u zakonom propisanom roku, slijedom čega je Agenciji za zaštitu osobnih podataka izjavio žalbu od 25. srpnja 2013. zbog nepostupanja tijela javne vlasti povodom zahtjeva za pristup informacijama u zakonskom roku.

Tijekom postupka pokrenutog povodom navedene tužiteljeve žalbe zbog nedonošenja rješenja u zakonskom roku, tuženik je dana 29. listopada 2013. zaprimio rješenje Ministarstva znanosti, obrazovanja i sporta, klasa: UP/I-008-01/13-01/00013, urbroj: 533-01-13-0002 od 21. listopada 2013., kojim je zahtjev tužitelja odbijen jer tražena informacija ne predstavlja informaciju kakvu ima u vidu Zakon o pravu na pristup informacijama (Narodne novine, broj 25/13.).

Nezadovoljan navedenim rješenjem tužitelj je tuženiku podnio podnesak nazvan dopuna žalbe od 30. listopada 2013., a u kojoj je izričito naveo da je u ovom predmetu zahtjev za pristup informacijama podnesen 21. lipnja 2013. i dopunjen 25. lipnja 2013. te da nadopunjava žalbu (zbog ogluhe) od 25. srpnja 2013. budući je riječ o istom zahtjevu.

Dakle, imajući u vidu navedeno Sud nalazi da u konkretnom slučaju tuženik nije povrijedio zakon na štetu tužitelja kada je, primjenom članka 46. stavka 5. Zakona o općem upravnom

postupku, obustavio postupak pokrenut po njegovoj žalbi zbog nedonošenja rješenja, jer je osnovano ocijenio da više ne postoje pravne pretpostavke za vođenje tog postupka.

Ovo osobito kraj činjenice da je tijekom predmetnog upravnog spora tuženik Sudu dostavio rješenje, klasa: UP/II-008-07/13-01/15, urbroj: 401-01/05-14-05 od 18. ožujka 2014., iz kojeg proizlazi da je uvažena tužiteljeva žalba od 30. listopada 2013. (po tužitelju nazvana dopunom žalbe) te je poništeno naprijed navedeno rješenje Ministarstva znanosti, obrazovanja i sporta od 21. listopada 2013. i predmet vraćen istom tijelu na ponovni postupak.

Pri tomu je tuženik kod donošenja svoje odluke imao u vidu i zahtjev od 21. lipnja 2013., kao i zahtjev od 25. lipnja 2013., a na koje zahtjeve se izričito osvrnuo u obrazloženju rješenja od 18. ožujka 2014., citirajući njihov sadržaj te s tim u vezi dajući prvostupanjskom tijelu uputu za daljnje postupanje u ovoj stvari.

Radi navedenog, Sud nalazi da osporenim rješenjem nije povrijeđen zakon na štetu tužitelja.

Trebalo je stoga, temeljem odredbe članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj 20/10. i 143/12.), odlučiti kao u izreci ove presude.

U Zagrebu 3. travnja 2014.

Zapisničarka
Marina Zagorec, v.r.

Predsjednica vijeća
Evelina Čolović Tomić, v.r.